

[Statsministeren.]

politiske ledelse, men det skal jeg ikke gøre, for jeg tror ikke, en sådan sammenligning med et enkelt år giver det rigtige grundlag. Jeg er derimod villig til at være knap så rimelig over for den nuværende regering og vil derfor gerne sammenligne dette år med det foregående femår. Gør man det, så bliver tilbage — som jeg sagde det før — indiskutabelt at ledigheden er større, men sammenlignet med gennemsnittet for femåret var den i juni måned 4 gange så stor; den er faldet ustandseligt siden ud fra dette sammenligningsgrundlag og er i dag kun ca. dobbelt så stor som gennemsnittet.

Det synes jeg man skulle tage som et udtryk for, at der dog er tendenser til bedring, og regeringen har sagt og vil fastholde, at det, der er vor stræben i beskæftigelsespolitikken, er at tilvejebringe grundlaget for, at den bedring, der skal komme, kan blive varig. Det er ikke for os spørgsmålet først og fremmest om denne eller næste uge eller næste uges øjeblikkelige stilling. Det er for os et spørgsmål om at forbedre det uge for uge, så det kan blive en varig forbedring, og der er tendenser, der tyder på, at dette kan gøres, for ellers ville jo de sæsonmæssige udsving allerede være begyndt at gøre sig gældende.

Jeg tror, det hænger sammen med den fremgang, der har været i industrieksporten. Her vil jeg da gerne sige til socialdemokratiet, at jeg synes ikke, der er noget som helst grundlag for at diskutere det, der igen er indiskutabelt, nemlig at devalueringen på en række områder har medført en bedre konkurrencemæssig situation for eksporten. Det er jo igen indlysende, at sådan er virkningen af en devaluering. Man ved ikke, i hvilket omfang man får den fordel. Man ved ikke, i hvilket omfang andre lande siger: det vil vi ikke stiltiende tage til efterretning, og derfor strammer konkurrencen, men alt andet lige, så er det rigtigt.

Men det, som hr. J. O. Krag ligesom ikke ville anerkende, det var, når han i sin tale kritiserede mine bemærkninger om, at der er indtrådt en bedring i betalingsbalancen, og så henviser til, at det er dog en overordentlig ringe bedring, der har været i handelsbalancen, så har hr. J. O. Krag ikke i sin vurdering taget tilstrækkeligt hensyn til, at den anden side af sagen, som også er

indiskutabel, er, at importen påvirkes omgående af devalueringen i opadgående retning. Skulle man endelig drage en sammenligning, så er det vel den, at vi er sikker på, at virkningerne, alt andet lige, viser sig omgående på importsiden, for dér stiger priserne, medens vi på eksportsiden skal kæmpe os frem til de nye ordrer, alt andet lige. Det er altså dette, der gør, at vi nok i fællesskab må erkende, at devalueringen har på visse områder skabt bedre forudsætninger for dansk eksport, men den har vitterlig gjort dansk import dyrere, hvorfor der ikke er et rimeligt grundlag for at sammenligne direkte med tallene sidste år på handelsbalancen. Der er grund til at understrege, at når tallene til trods for dette viser bedring i år, så ved man én ting, at så er bedringen endnu større, end tallene afslører, og det er jo det, der i virkeligheden er kendetegnende for udviklingen i dette år.

Se, når man her også henviser til, hvad formandskabet har sagt, må jeg minde om, at formandskabet i sin konklusion udtaler, at der er sket en reduktion af importens stigningstakt, en tendens, som man snarest venter vil blive forstærket i den resterende del af året, og derfor konkluderer man: sammen med eksportudviklingen betyder denne udvikling i importen en formindskelse af betalingsbalanceunderskuddet; underskuddet er dog stadig betydeligt, idet det næppe vil komme ned under 1 milliard kr. Jeg var for så vidt mere beskeden i min tale, idet jeg sagde, at det næppe ville komme ned under 1¼ milliard; det havde været regeringens skøn.

Derfor synes jeg også, der er grund til at understrege, at hele den økonomiske politik, man vil diskutere, bør diskuteres i sammenhæng, også ud fra den kendsgerning, at vi fortsat har et for højt underskud på betalingsbalancen. Jeg kan ikke tro, at hr. J. O. Krag for alvor mener, at vi skulle stille imod en situation, hvor underskuddet blev lige så stort som i 1967, for jeg tror ikke, hr. J. O. Krag mener, at det kan holdes oppe i den størrelsesorden. Han mente det i hvert fald ikke sidste år, da han var statsminister, for da var jo begrundelserne for de økonomiske indgreb og ændringer, den daværende regering foretog, netop, at et underskud på godt 2 milliarder kr. var for stort. Det er for stort.